

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou v právní věci

žalobce: **S. G.**, narozený dne X
státní příslušnost Moldavská republika
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2024, č. j. CPR-40796-4/ČJ-2024-930310-V235,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2024, č. j. CPR-40796-4/ČJ-2024-930310-V235 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí ze dne 22. 6. 2024, č. j. KRPA-204038-10/ČJ-2024-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovena doba zákazu pobytu jeden rok, zároveň byla stanovena doba k vycestování z území do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí dle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že správním orgánem nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, a to bez důvodných pochybností, jak je vyžadováno ust. § 3 správního řádu, který představuje základní vodítko pro postup správních orgánů při nalézání spravedlivého řešení v každém konkrétním případě. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, k tomuto navíc přistupuje povinnosti správního orgánu zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je povinnosti ukládána, v souladu s ust. § 50 odst. 3 správního řádu. Správní orgán důkladně zjistil všechny okolnosti svědčící v neprospěch vyhoštěného účastníka řízení, ale opomněl zjišťovat i skutečnosti v jeho prospěch. V této souvislosti došlo i k porušení ust. § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, správní orgán nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobce. Žalovaný pochybil, když aproboval vady rozhodnutí prvoinstančního, čímž zatížil své rozhodnutí stejnými vadami.
3. Žalobce je předně přesvědčen o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o uložené opatření. Jak samotná forma uloženého opatření, tak délka správního vyhoštění byla vyměřena nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu a odporuje základním zásadám, především pokud jde o zásady proporcionality a právní jistoty. S ohledem na okolnosti případu a zjevně nevědomé jednání účastníka mělo být postupováno dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Jednalo se o excesivní jednání jinak zcela bezúhonného a společensky nikterak závadového cizince. S ohledem na nikterak zásadní délku nelegálního pobytu je uložení správního vyhoštění nepřiměřeným zásahem. Je nutno vážit následky, které má uložení správního vyhoštění pro život cizince a jeho možnost cestovat po území společenství i do budoucna, a volit řešení, které okolnostem odpovídá nejlépe, při co možná nejmenším zásahu do práv. Správní orgán měl umožnit žalobci dobrovolné opuštění území ČR, případně měl zvolit jinou formu ukončení jeho pobytu. V tomto ohledu je nutno vnímat zásadní stigma, které ulpívá na cizinci postiženém správním vyhoštěním, a problémy, které mu způsobí do budoucího života.
4. Správní orgán též nedostatečně posoudil přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud jde o zásah do soukromého života žalobce. Prvoinstanční orgán ve svém rozhodnutí sice uvedl hlediska nastíněná ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, ale prakticky se s možnými důsledky rozhodnutí pro budoucí život žalobce nevypořádal. Rozhodnutí nepokrývá konkrétní situaci účastníka a jen paušálně prochází jednotlivé regulativy, nezohledňuje dostatečně specifika případu. Napadené rozhodnutí zejména nereflktuje polehčující okolnosti, excesivnost jednání, bezúhonnost a společenskou nezávadovost jednání účastníka a jeho spolupráci se správním orgánem. Správní orgán tyto skutečnosti nezohledňuje ani v úvaze o délce vyhoštění.

5. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné s ohledem na nedostatek důvodů, o které se takové rozhodnutí opírá, když nebyl řádně zjišťován skutkový stav, bylo pouze konstatováno zázemí na území domovského státu, což však není dostatečný důvod pro odmítnutí nepřiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Není pravdou, že správní orgán neměl data k posouzení přiměřenosti rozhodnutí, kdy mu byl znám základní výčet skutečností, které měl zohlednit.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Uzavřel, že napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem, ve svém postupu neshledal pochybení a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

7. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
8. Prvostupňové rozhodnutí vychází ze zjištění, že cizinec pobýval na území ČR v období od 21. 12. 2023 do 22. 6. 2024 bez platného oprávnění k pobytu.
9. Proti rozhodnutí podal cizinec odvolání, ve kterém uvedl, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy, absentuje konkrétní a individualizované odůvodnění délky zákazu pobytu, jednání žalobce je společensky nezávadové, jednal pouze excesivně, je bezúhonný. Důsledky rozhodnutí jsou nedostatečně odůvodněny z hlediska přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života. Není zřejmé, v čem spatřuje stát zájem na době vyhoštění zrovna na 1 rok, proč nebyla vzata v úvahu kratší doba. Napadené rozhodnutí je tak v rozporu s judikaturou, např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 6/2012-29, ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011-60 či ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39. S ohledem na shora uvedené považuje účastník napadené rozhodnutí za nepřiměřené, nepřezkoumatelné, a tedy nezákonné.
10. Ze spisového materiálu bylo zjištěno, že dne 22. 6. 2024 byla správním orgánem I. stupně v Praze 9 provedena pobytová kontrola, při níž byl kontrolován účastník řízení, který ke kontrole předložil biometrický cestovní doklad, v němž neměl vyznačeno žádné platné vízum k pobytu a poslední otisk přechodového razítka zde byl vyznačen s datem vstupu do schengenského prostoru dne 22. 9. 2023. Žádné výstupní razítko v cestovním dokladu vyznačeno nebylo a jiným oprávněním k pobytu na území účastník řízení nedisponoval. Do protokolu ze dne 22. 6. 2024 účastník řízení po poučení a za přítomnosti tlumočníka mj. uvedl, že do schengenského prostoru naposledy přicestoval na cestovní doklad dne 22. 9. 2023 za prací. V ČR je těžké najít práci, když nemá doklady v pořádku. Ví, že na základě biometrického cestovního dokladu může v ČR pobývat pouze 90 dnů během 180 denního období. K pobytu se nepřihlásil a nikdy nežádal o pobyt. Nemá pár prstů na ruku, a tak dělal úklid, ale nedostal zapláceno. Chtěl vycestovat, ale neměl peníze. Ubytován je v Praze, adresu nezná. Dříve pracoval ve Škodovce. Finanční prostředky na pobyt a vycestování má. Nemá zde žádné závazky ani pohledávky, žádné společenské ani rodinné vazby. Do Moldavska se má kam vrátit, má

tam rodinný dům, je rozvedený, jeho dospělí synové pracují v Rusku. Nemá žádnou překážku vycestování, v Moldavsku mu nic nehrozí.

11. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že správní orgán I. stupně zjistil náležitě skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady. Účastníku řízení byla v řízení o správním vyhoštění dána možnost navrhnout důkazy a činit jiné návrhy, vyjádřit v řízení své stanovisko a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Účastník řízení od 21. 12. 2023 do 22. 6. 2024 pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.
12. K námitce ohledně nedostatečného posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života, žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně se zabýval i touto otázkou, zdůvodnění jednoznačným způsobem popsal na straně 3 až 5 prvostupňového rozhodnutí. Účastník řízení vypověděl, že naposledy přicestoval do ČR dne 22. 9. 2023 za prací a z cestovního dokladu vyplývá, že již nevycestoval. K rodinným poměrům vypověděl, že je rozvedený a oba synové, kteří jsou plnoletí, pracují v Rusku. V ČR nemá žádné příbuzné, družku ani společenské a kulturní vazby. V ČR nemá žádný majetek, závazky ani pohledávky. Jeho zdravotní stav je dobrý, žádné léky pravidelně neužívá a lékaře nenavštěvuje. Finanční prostředky na pobyt a vycestování má. V domovské zemi má příbuzné, má se kam vrátit, bude bydlet ve svém domě. V případě uložení správního vyhoštění vycestuje dobrovolně. Nemá žádnou překážku vycestování a v Moldavsku mu nic nehrozí. Protokol jako správný a úplný podepsal. Z výše uvedeného lze dovodit, že účastník řízení na území ČR pobývá relativně krátkou dobu, kdy kulturní ani společenské vazby na území nemá. Tyto má pouze v zemi původu, ze které v září roku 2023 přicestoval. Účastník je v produktivním věku a dobrém zdravotním stavu. Odvolací orgán v souvislosti s ekonomickými vazbami připustil, že do života účastníka rozhodnutí zasáhne v ekonomické rovině, takový zásah je však nutno považovat za zákonem předpokládaný důsledek zjištěného protiprávního jednání. Účastník vstoupil na území ČR s úmyslem vykonávat zde pracovní činnost, přestože věděl, že mu k výkonu pracovní činnosti pouze biometrický cestovní doklad nepostačuje. Porušování právních předpisů se dopouštěl od počátku svého pobytu na území, přicestoval za účelem finančního zisku. Šetřením v dostupných informačních systémech Police ČR pak bylo zjištěno, že účastník řízení vízem za účelem zaměstnání na území ČR nikdy nedisponoval. Každý cizinec vstupující na území jiného státu by se měl ze své vlastní iniciativy informovat o podmínkách svého vstupu a pobytu; měl by znát svá práva a povinnosti vyplývající z jeho statusu cizince, a to se týká i účastníka řízení a jeho pobytu na území ČR. Účastník se tak svým vlastním jednáním dostal do situace, kdy mu v důsledku jeho protiprávního jednání bylo uloženo správní vyhoštění. Dle názoru žalovaného nebyly naplněny žádné okolnosti nasvědčující tomu, že by vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života, účastník v odvolání neuvedl žádnou novou skutečnost, kterou by bylo možno podřadit pod ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a která by mohla být posuzována dle ustanovení § 174a téhož zákona z pohledu na přiměřenost rozhodnutí. Ačkoli je řízení o správním vyhoštění zahajováno z moci úřední, nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch účastníka řízení. Je zejména na samotném cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, případně o tom nabídl důkazy, což však účastník řízení neučinil, a to ani v odvolacím řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Žalovaný dodal, že účastník jako držitel biometrického dokladu Moldavska byl oprávněn na území ČR vstoupit a pobývat zde po omezenou dobu bez víza, nebyl však oprávněn vykonávat výdělečnou činnost. Pokud byl na území ČR zaměstnán bez povolení k zaměstnání, přestal splňovat podmínky vstupu stanovené v čl. 6 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/399 ze dne 9. března 2016, kterým se stanoví kodex Unie o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex), v daném případě konkrétně podmínku nutnosti zdůvodnit účel pobytu (dodržení účelu, pro který na území ČR mohl pobývat). Jestliže tedy účastník řízení na území ČR pobýval za jiným účelem, než je turistika, na kterou se bezvízový pobyt vztahuje, tak s ohledem na výše uvedené pozbyl i oprávnění k pobytu na území.

13. Vyhoštění účastníka na jeden rok je dle žalovaného zcela přiměřeným opatřením. Správní orgán I. stupně vzal v potaz nejen druh a závažnost uvedeného protiprávního jednání účastníka řízení, kdy přihlédl ke všem okolnostem případu, tj. nejen k závažnosti jednání, kterého se účastník řízení dopustil (vědomý neoprávněný pobyt na území), ale i k spolupráci účastníka, kdy vypovídal a doznal se. Odvolací orgán doplnil, že nepřehlédl skutečnost, že se v daném případě jednalo o první zjištěné protiprávní jednání, který následně se správním orgánem spolupracoval, je však názoru, že s ohledem na výše uvedené skutečnosti, kdy doba oprávněného pobytu účastníka řízení na území mohla být za účelem turistiky pouze 90 dnů, přičemž účastník řízení na území pobýval vědomě neoprávněně cca půl roku, tj. dobu mnohem delší, tak tímto svým jednáním nemohl zhojit nastalý protiprávní stav, neboť protiprávní jednání bylo znemožněno až kontrolou policie, jinak by v něm bez jakékoli snahy o nápravu pokračoval i nadále. Zjištěné protiprávní jednání je závažné samo o sobě, přičemž nelze opomenout také okolnosti, za kterých se ho účastník řízení dopustil, kdy na území ČR přicestoval za účelem finančního zisku na biometrický cestovní doklad, který umožňuje bezvízový pobyt, jehož celková délka nepřekročí 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů za účelem turistiky, nikoli však výkon pracovní činnosti. Tímto svým jednáním tak porušil podmínky bezvízového styku. Současně je nutno uvést, že účastník řízení dále porušil povinnosti cizince uvedené v § 93 zákona o pobytu cizinců, tj. nahlásit místo pobytu na území do tří pracovních dnů, což je dalším porušením povinností cizince. Pokud pak účastník řízení na území ČR dle svého tvrzení vykonával pracovní činnost, mohlo dojít i k naplnění skutkové podstaty ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců. Z výše uvedeného chování účastníka řízení lze dovodit zřejmou neúctu k právnímu řádu ČR, kdy osobní přístup účastníka řízení představuje ohrožení zájmů společnosti. Důsledky svého protiprávního jednání musí účastník nést, nikoli spoléhat na to, že mu takové jednání projde bez následků. Doba, po kterou nelze účastníku řízení umožnit vstup na území EU a smluvních států, stanovená v délce 1 rok, byla stanovena v souladu se zákonem a v adekvátní výši. Odvolací orgán ji po posouzení okolností případu a způsobu, jakým je rozhodováno v obdobných případech, neshledal nepřiměřeně přísnou.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při

tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

15. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na pět let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
16. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Ustanovení § 174a stejného zákona pak stanoví, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
17. Pokud bylo namítáno, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, této námitce nelze přisvědčit. Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat.
18. Žalobce se v odvolacích námitkách domáhal při posouzení přiměřenosti zohlednění krátkého excesivního protiprávního jednání, namítal též nedostatečné zdůvodnění délky zákazu pobytu, žalobci měla být uložena povinnost vycestovat.
19. Žalovaný se zabýval všemi námitkami žalobce, přezkoumatelně se s nimi vypořádal na straně 3 až 7 napadeného rozhodnutí, vyšel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu a tento správně posoudil podle citovaných zákonných ustanovení.
20. K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu soud předně uvádí, že nelze a priori označit za nedostatečné, pokud skutkový stav věci, ze kterého v nynějším případě správní orgány vycházely, vyplývá primárně z jediného důkazu (výslechu žalobce), jestliže takový důkaz plně obстоjí. Z protokolu o výsledku účastníka řízení ze dne 22. 6. 2024 vyplývá, že žalobce vypovídal za přítomnosti tlumočníka, že byl poučen o svých právech. Jeho výpověď je navíc zcela srozumitelná, jednoznačná a nevyvolává žádné rozpory, jež by snad měly správní orgány následně rozptýlit (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 205/2019-34 ze dne 9. 4. 2020). Dále Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 11. 2018, č. j. 9 Azs 344/2018-37 uvedl: „*Za situace, kdy stěžovatel nenavrhoval žádné další důkazy, nelze správním orgánům vytýkat, že vycházely právě z toho, co při výslechu on sám tvrdil. Jednalo se o spontánní výpověď stěžovatele v pozici žadatele o vydání povolení k trvalému pobytu.*“
21. Pokud žalobce v žalobě namítal, že správní orgány pochybily, když nezjistily správně skutkový stav a skutečnosti svědčící v jeho prospěch, nezohlednily dostatečně specifika

daného případu, čímž došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, soud konstatuje, že v žalobě není konkretizováno, jaké konkrétní okolnosti ve prospěch žalobce měl žalovaný zjistit a vzít v potaz, jaká konkrétní specifika nezohlednil, ani jakým konkrétním způsobem dojde vyhoštěním k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Při výsledku žalobce ohledně zásahu do rodinného a soukromého života nic zásadního neuvedl.

22. Přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života podle § 174a zákona o pobytu cizinců byla správními orgány vzhledem ke konkrétním okolnostem dané věci posouzena dostatečným a přezkoumatelným způsobem. Správní orgán I. stupně se přiměřeností zásahu vydaného rozhodnutí podrobně zabýval na straně 4 až 6 svého rozhodnutí a žalovaný pak na straně 4 až 6 žalobou napadeného rozhodnutí. Správní orgány z dostupných podkladů (cizinecký informační systém a výslech žalobce) zjistily osobní a rodinnou situaci žalobce, který ohledně těchto zjištění ve správním řízení nic konkrétního nenamítal. Žalobci bylo přitom v průběhu správního řízení umožněno uplatňovat svá tvrzení a důkazní návrhy ve vztahu ke skutečnostem, které by mohly prokázat, že rozhodnutí o správním vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Této možnosti nicméně nevyužil. Po správních orgánech nelze požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledávaly a opatřovaly důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch žalobce, tedy i ty, které by se mohly týkat nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21, případně ze dne 20. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015-38). Rovněž není nezbytné, aby se správní orgány výslovně vyjadřovaly ke všem kritériím uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34). Správním orgánům tak v daném případě nic nebránilo relevantně poměřovat veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život žalobce.
23. Správní orgány zohlednily, že žalobce je rozvedený, oba synové jsou plnoletí a pracují v Rusku. V ČR nemá žádné příbuzné, družku ani společenské a kulturní vazby, nemá zde ani žádný majetek, závazky ani pohledávky. Jeho zdravotní stav je dobrý, žádné léky pravidelně neužívá a lékaře nenavštěvuje. Finanční prostředky na pobyt a vycestování má, ve vlasti má dům, kde může bydlet, nemá žádnou překážku vycestování, v Moldavsku mu nic nehrozí. Správní orgány přihlédly i k relativně krátké době pobytu, účastník je v produktivním věku a dobrém zdravotním stavu. K zásahu dojde v ekonomické rovině, takový zásah je však nutno považovat za zákonem předpokládaný důsledek zjištěného protiprávního jednání. Účastník řízení vstoupil na území ČR s úmyslem vykonávat zde pracovní činnost, aby si přivydělal, i přesto, že věděl, že mu k výkonu pracovní činnosti pouze biometrický cestovní doklad nepostačuje.
24. Není tedy zcela zřejmé, jaké další okolnosti měly správní orgány hodnotit a nehodnotily, žalobce obecně uvádí, že správní orgány nepřihlédly k negativnímu zásahu, který bude mít vyhoštění na život žalobce, toto opět zůstává v rovině obecné proklamace.
25. Správní orgán I. stupně též správně konstatoval, že rozhodnutí o správním vyhoštění je vždy zásahem do soukromého života, podstatné je, že v projednávaném případě nejde o zásah nepřiměřený. Podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců tedy byly v daném případě splněny, na základě čehož správní orgán I. stupně zcela správně vydal rozhodnutí o správním vyhoštění.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

26. Soud ve shodě se správními orgány nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce neshledává.
27. Dále bylo namítáno, že zákaz pobytu v délce jednoho roku je neodůvodněný a nepřiměřený, individualizace rozhodnutí je nulová, žalobce zároveň zdůrazňoval, že šlo o excesivní jednání.
28. Je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41, uvedl, že: „*Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závise-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkouvávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“* Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46).
29. Soud se ztotožňuje se závěry správních orgánů, že rozhodnutí o správním vyhoštění v délce jednoho roku není v případě žalobce nepřiměřeným opatřením. Správní orgán I. stupně na straně 6 rozhodnutí délku doby vyhoštění odůvodnil, zohlednil doznání a spolupráci se správním orgánem, ovšem nelegální pobyt byl odhalen až kontrolou policie, žalobce věděl, že vykonává práci bez patřičného oprávnění, svoji situaci nijak neřešil. Bylo přihlédnuto k délce nelegálního pobytu (od 21. 12. 2023 do 22. 6. 2024).
30. Žalovaný pak tyto úvahy aprobeoval na straně 6 napadeného rozhodnutí, doplnil, že ač se v daném případě jednalo o první zjištěné protiprávní jednání účastníka, kdy následně se správním orgánem spolupracoval, doba oprávněného pobytu účastníka řízení na území mohla být za účelem turistiky pouze 90 dnů, přičemž účastník řízení na území pobýval vědomě neoprávněně cca půl roku, tj. dobu mnohem delší, tímto svým jednáním nemohl zhojit nastalý protiprávní stav. Protiprávní jednání bylo znemožněno až kontrolou policie, jinak by v něm bez jakékoli snahy o nápravu pokračoval i nadále. Zjištěné protiprávní jednání je závažné samo o sobě, přičemž nelze opomenout také okolnosti, za kterých se ho účastník řízení dopustil, kdy na území ČR přicestoval za účelem finančního zisku na biometrický cestovní doklad, který umožňuje bezvízový pobyt, jehož celková délka nepřekročí 90 dnů během jakéhokoli období 180 dnů za účelem turistiky, nikoli však výkon pracovní činnosti. Tímto svým jednáním tak porušil podmínky bezvízového styku. Účastník dále porušil povinnosti cizince uvedené v § 93 zákona o pobytu cizinců, tj. nahlásit místo pobytu na území do tří pracovních dnů. Pokud pak účastník řízení na území ČR dle svého tvrzení vykonával pracovní činnost, mohlo dojít i k naplnění skutkové podstaty ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců. Délku zákazu pobytu žalovaný neshledal nepřiměřeně přísnou, odpovídala okolnostem případu a způsobu, jakým je rozhodováno v obdobných případech.
31. Soud odůvodnění správních orgánů považuje za přesvědčivé. Správní orgány délku zákazu pobytu stanovily a odůvodnily v souladu s citovanou zákonnou úpravou i judikaturou, neopomněly zvážit žádnou podstatnou okolnost. Z odůvodnění správních

rozhodnutí je zřejmé, že ve prospěch žalobce bylo zohledněno, že s orgány spolupracoval a že šlo o první protiprávní jednání. Žalovaný nepovažoval dosavadní bezúhonnost žalobce za natolik zásadní, aby způsobila nepřiměřenost zásahu či odůvodnila kratší délku zákazu pobytu. Soud dodává, že informace sdělené při podání vysvětlení žalobce vylučují žalobní tvrzení, že šlo o nevědomé porušování předpisů. S ohledem na popsání okolností případu je zjevně neadekvátní hodnocení chování žalobce v žalobě jako „nezávadového“. Spolupráci správní orgány zohlednily, nelze však opomenout skutečnost, že jednání žalobce bylo odhaleno až kontrolou policie, žalobce po dlouhou dobu svůj status nijak neřešil, ač věděl, že zde pobývá (a pracuje) nelegálně.

32. Soud dále podotýká, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004-54 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005-52). Soud v této souvislosti odmítá ničím nepodložené úvahy o stigmatizaci osoby žalobce.
33. Soud rovněž nepřehlédl, že se napadené rozhodnutí nezabývalo odvolací námitkou, že prvostupňové rozhodnutí je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, konkrétně s rozsudkem ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 6/2012-29, ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011-6, a ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39. Vzhledem k naprosté obecnosti odkazu na tuto judikaturu a nerelevanci jednotlivých judikátů k případu žalobce tato vada nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. První rozhodnutí se zabývá ustanovení zákona o pobytu cizinců upravující dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny, druhé posuzovalo soužití cizince s občankou ČR z hlediska přiměřenosti zásahu správního vyhoštění, třetí rozhodnutí se týká zrušení pobytového oprávnění cizince a výkladem pojmu závažné narušení veřejného pořádku a posouzením přiměřenosti zásahu za situace, kdy cizinec má v ČR manželku a dvě děti s pobytovým oprávněním. Soud nenalezl žádnou relevanci těchto rozhodnutí pro projednávaný případ.
34. Jiné vady napadeného rozhodnutí namítány nebyly, soud pak neshledal v postupu žalovaného ani v jeho rozhodnutí žádné jiné vady, kterými by se musel zabývat z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
35. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. ledna 2025

JUDr. Lenka Loudová v.r.

samosoudkyně